

Zsille Gábor

Falun pihenő pesti költő dala

Lakiteleki dallamra

Milyen kár, hogy növénytanból
sosem voltam nagyon penge,
pedig akkor száz méterről
tudnám, hogy ez kutyabenge.

Most viszont csak azért tudom,
hogy ez milyen csuda bokor,
mert egy tábla áll mellette.
Ó, én filosz, ó, én botor!

Egyszerűség virít bennem,
rózsa, szegfű, levendula,
nékem az író nem Jules Verne,
hanem csak úgy Verne Gyula.

Halványlila gőzöm sincsen,
hogyan néz ki a bojtorján,
ám egy kopott csoportfotón
rögtön látom: az ott Torgyán.

Szűk elmémbe egybeolvad
a repkény és a borostyán –
falun lakva, attól tartok,
fennakadnék minden rostán.

A kertészeti szakkönyvből
jó, ha nyolc-tíz növényt tudok,
ilyen cserje, olyan virág:
sötét vagyok, mint egy tulok.

És akkor az állatvilág
szóba is kerülhet legott –
abban a témában szintén
súlyosan retardált vagyok.

Zsille Gábor
(1972, Budapest) költő,
műfordító, József Attila-díjas,
Térey-ösztöndíjas